

1. díl série

ČERNÉ

DETEKTIV DAN RILEY MUSÍ ZASTAVIT SÉRIOVÉHO VRAHA

SRDCE

ANNA-LOU
WEATHERLEY

První obětí byl táta medvěd. Druhou máma medvědice. Pokud se Danielovi nepodaří chytit vraha, další na řadě je medvíďátko...

Na podlaze pokryté krví leží vedle bonboniéry ve tvaru srdce vzkaz se slovy: „Moje nádherná lásko, je mi to líto, prosím, odpusť.“

Když je v jednom hotelovém pokoji v Londýně nalezeno tělo mrtvého muže s podřezanými zápěstími, zdá se, že jde o tragickou sebevraždu. Ale detektiv Dan Riley má podezření, že je to jinak, než je na první pohled zřejmé. Zpráva z patologie potvrzuje jeho nejhorší obavy – oběť byla otrávena. V tu chvíli má co dělat s vyšetřováním vraždy.

Brzy narazí na znepokojivý objev, který ukazuje na spojení mezi obětí a ženou z internetové seznamky s přezdívkou *Zlatovláska*. Šlo jí o pomstu nebo snad něco jiného?

Dan, který už dva roky truchlí po své těhotné přítelkyni, jež zahynula při autonehodě, se s veškerou vervou pouští do vyšetřování. Jednotlivé dílky složitého případu do sebe zapadat, když je nalezeno tělo mrtvé ženy s úplně identickými zraněními.

Dokáže Dan překonat své vlastní demony a zastavit vraha dřív, než bude pozdě?

Ocení především čtenáři Rachel Abbottové, Roberta Bryndzy a Karin Slaughterové.

Anna-Lou Wetherley

ČERNÉ SRDCE

DETEKTIV DAN RILEY 1

Přeložila Lucie Gurrick

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, firmy, organizace, místa a události, kromě těch, které jsou veřejně známé, jsou produktem autorčiny fantazie. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je naprosto náhodná.

BLACK HEART

Copyright © Anna-Lou Weatherley, 2018

Translation © Lucie Gurrick, 2018

Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-404-6 (e-Pub)

ISBN 978-80-7625-403-9 (pdf)

ISBN 978-80-7359-579-1 (print)

Pro Paula, navždy

„Neexistuje žádné protože, neboť tenhle moment prostě je a všichni jsme v něm polapení jako hmyz v kapce jantaru.“

–Kurt Vonnegut

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ	9
KAPITOLA DRUHÁ	16
KAPITOLA TŘETÍ	22
KAPITOLA ČTVRTÁ	25
KAPITOLA PÁTÁ	29
KAPITOLA ŠESTÁ	33
KAPITOLA SEDMÁ	37
KAPITOLA OSMÁ	40
KAPITOLA DEVÁTÁ	43
KAPITOLA DESÁTÁ	49
KAPITOLA JEDENÁCTÁ	55
KAPITOLA DVANÁCTÁ	59
KAPITOLA TŘINÁCTÁ	63
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ	66
KAPITOLA PATNÁCTÁ	72
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ	77
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ	80
KAPITOLA OSMNÁCTÁ	83
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ	88
KAPITOLA DVACÁTÁ	96
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ	98
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ	102
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ	105
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ	108
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ	112
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ	114
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ	115
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ	121
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ	127
KAPITOLA TŘICÁTÁ	130
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ	134
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ	137
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ	140
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ	142

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ	146
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ	153
KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ	157
KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ	159
KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ	161
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ	164
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ	168
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ	171
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ	177
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ	179
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ	181
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ	185
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ	187
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ OSMÁ	190
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DEVÁTÁ	192
KAPITOLA PADESÁTÁ	195
KAPITOLA PADESÁTÁ PRVNÍ	198
KAPITOLA PADESÁTÁ DRUHÁ	206
KAPITOLA PADESÁTÁ TŘETÍ	208
KAPITOLA PADESÁTÁ ČTVRTÁ	210
KAPITOLA PADESÁTÁ PÁTÁ	215
KAPITOLA PADESÁTÁ ŠESTÁ	217
KAPITOLA PADESÁTÁ SEDMÁ	219
KAPITOLA PADESÁTÁ OSMÁ	222
KAPITOLA PADESÁTÁ DEVÁTÁ	224
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ	230
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PRVNÍ	232
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ DRUHÁ	233
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ TŘETÍ	238
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ČTVRTÁ	244
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PÁTÁ	249
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ŠESTÁ	251
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ SEDMÁ	255
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ OSMÁ	258
EPILOG	260
DOPIS OD ANNY-LOU	262

KAPITOLA PRVNÍ

Vešla otáčivými dveřmi, vysoké podpatky jejích bot tůkaly po mramorové podlaze, jak kráčela okázalou vstupní hotelovou halou. Panoval tam shon. To jí vyhovovalo. Zaregistrovala recepčního za naleštěným oblým pultem a skupinu dobře oblečených japonských turistů, byznysmenů a bohatých hostů, kteří se motali kolem se svými značkovými zavazadly naskládanými na sebe. Perfektní načasování. Tohle byl přesně její plán. La Reymond, jeden z nejprestižnějších pěťhvězdičkových hotelů v Knightsbridge, nabízel hostům možnost pozdního odhlášení pobytu, samozřejmě za tučný poplatek. Jeho exkluzivní klienty poplatky za takové výhody naprosto nestresovaly. V tomhle mumraji si jí pravděpodobně nikdo nevšimne.

Ke všemu venku lilo; další bonus. Lidi vždycky mají co dělat sami se sebou, když je mokro. Bojí se, aby jim déšť neponičil drahý účes nebo oblek. Límeček svého pláště značky Burberry si vyhrnula už venku, teď z ramen smetla pár kapek vody. Kráčela přímo k výtahům, dávala si záležet, aby na mokré mramorové podlaze neuklouzla. Zase se ukázalo, jak jsou její lakovky na jehlových podpatcích v takových podmínkách zrádné.

Vstoupila do výtahu, zlehýnka se usmála na spolucestující, než se k nim otočila zády a ve třetím patře vyklouzla ven. Poté vyšla ještě dvě patra po schodech. Penthouse apartmán 106. Zazvonila a naslouchala, jak zvedá své hřmotné tělo, aby jí otevřel.

„Zdravím tě, Médane.“ Vstoupila do místnosti, kabelku hodila na obrovskou oválnou postel a rozhalila plášť. Oka-

mžitě zaregistrovala kbelík s ledem, ve kterém se chladila láhev Krugu, a malou, světle modrou krabičku od Tiffanyho s bílou mašlí na jednom z načechraných polštářů. Na tenké, šedesátipalcové obrazovce potichu běželo porno. Černé šaty a plášť svlékla prakticky jediným pohybem. Odložila je na hedvábím čalouněné křeslo. Luxus, šlo jí hlavou.

„No, pěkně vítám, Zlatovlásko,“ oči se mu rozšířily, když pohlédl na její drahé prádlo. Pro dnešní příležitost jí všechno osobně vybral u Agent Provocateur. „Vypadáš... senzačně.“

Smyslně si popotáhla krajkovou punčochu.

„Musím říct, že máš dokonalý vkus,“ obdivovala sebe sama ve velkém zrcadle. „Nejvíc se mi líbí, jak mi ta šněrovačka stahuje pas, a ty kalhotky s dírkou...“ Letmo na něj pohlédla. „Ty prasáku, čuňáku, Médane...“ Sledovala, jak se rozvaluje na posteli a po tučné tváři se mu rozlévá úsměv. Jeho váha v jemných prostěradlech vymáčkla obrys. Byl téměř nahý; břicho se mu valilo přes obtažené spodky.

„Sundat!“ Okamžitě rád poslechl. „Bublinky?“ Natáhl se pro láhev. „Mám pro tebe dárek.“ „Až potom.“ Zatlačila ho zpátky na postel a obkročmo na něho usedla. „Mhm, Médane, už jsi úplně tvrdej,“ zavřela oči a začala jemně vzdychat, poté, co ho nechala do sebe proniknout. „Jenom pro tebe, andílku, všechno pro tebe...“ Zasmála se, zvrátila hlavu dozadu a tvrdě přirážela. Bylo to jako na nafukovacím skákacím hradě. „Lásko, zpomal... já už ... já už... budu...“ Pozdě. Spolu s téměř okamžitým orgasmem mu z obličeje pomalu mizely stopy extáze. Na čele se mu blyškaly kapičky nezdravého potu.

„Nezlob se, hrozně jsem tě chtěla.“

Málem vrněl blahem. Penis se mu scvrknul stejně rychle, jako mu předtím narostlo ego.

„Ty... ty jsi teda, máš vůbec ponětí, Zlatovlásko?“

Usmála se; jasně že měla.

„Dáme si ve vaně šampaňské?“

Sesunula se z něho a odběhla do koupelny. Nádhera, pomyslela si, když si prohlížela obrovskou zapuštěnou vanu a zlaté kohoutky. Pustila horkou vodu a váhala nad nabídkou drahé kosmetiky. Nemohla se rozhodnout mezi Jo Malone Lime Basil & Mandarine Bath Oil a L'Occitane

Fig. Nakonec vybrala to první. Prozpěvovala si a lila sladkou, voňavou tekutinu do tekoucí vody.

„No tak, Médane, kde je to šampaňské?“ volala na něj do ložnice a při tom se zahlédla v zrcadle. Pořád na sobě měla korzet a podvazky. Začala se pomalinku svlékat a sama sebe škádlila tou podívanou. „Perfektní teplota,“ oznámila mu, když nemotorně vtrhnul do koupelny, nahý, v ruce kbelík s ledem a šampaňským.

Nalil víno do dvou vychlazených skleniček.

„Mhm, božské,“ zavrnila, „šampaňské ve vaně, taková zvrhlost.“ Smotala si platinově blondaté vlasy do drdolu a sepnula skřipcem. „Tak co, jdeš do vody, Médane?“

Když ponořil do vody svou macatou postavu, hladina výrazně stoupla.

Opřela se o okraj vany, nohy si položila na jeho vystouplý pupek jako na polštář a zavrtěla prsty s perfektní manikúrou. Když usrkla ze sklenice, zahihňala se. Neohrabaně se chňapl za převislý špek. „Já vím, já vím, musím to shodit někde ve fitku. Už dlouho se na to chystám.“ Při tom se natáhl pro pralinku z dárkové bonboniery Charbonnel et Walker, kterou poslali se šampaňským. *Tedy, ona ji poslala.* Jednu slupnul a druhou podával jí.

„Pro mě ne, zlatíčko,“ pokrčila nos, „musím se hlídat.“

„Děláš si srandu, ne? Jsi úplně dokonalá.“

„Pro tebe, Médane.“

Zasmál se, posedlý pohledem na ni. Z vody vykukovaly její tmavé bradavky a dráždily ho. Nechala svoje chodidla sklouznout níž po jeho bříše.

„Napsals ten vzkaz?“ Měla hlas jako sacharin.

„Vzkaz?“ Na chvíličku vypadal zaskočeně. Slupnul další bonbon. „Jo, ten vzkaz, jo, mám to v tašce.“

S chlípným úsměvem jej masírovala špičkami nohou na intimních místech a vrhala na něj žádoucí pohledy.

„Zlatíčko, drahoušku, Médane.“ Sledovala, jak mu hlava poklesla k rameni a jeho pohled ztěžkl.

„Bože, jsem úplně hotovej,“ vypadlo z něj, „nějak se mi motá hlava.“ Jak se prudce pohnul, aby se ze sebe pokusil setřást ten nepříjemný pocit, voda špláchala až na podlahu.

„To bude tím výkonem, zlato. Měl by sis trochu zdřímnout,“ navrhla. „Před velkým finále se dej trochu do kupy.“

„Finále?“

Vzala do ruky mokrou žínku. „Umyju ti obličej, máš všude čokoládu.“ Chlácholivě na něj mluvila jako na malé děcko. Klekla si nad něj a žínku mu položila na ústa. Trochu vykulil oči, bylo mu tak zle, že nedokázal zvednout ani ruku. Pokusil se promluvit, hlas měl utlumený tím mokrým hadrem.

„Copak, Médane? Nějak ti nerozumím. Co říkáš?“ Chytil ji za paži a stále se snažil něco říct, ale hlas se mu zpomalil, slova se slila a nebylo mu rozumět. Usmívala se na něj a zamrkala.

„Dobrou, Médane.“ Hlava mu trochu tůkla o hranu vany, když se mu zvrátila dozadu. Spal. Konečně. Vzdychla, z ruky mu vzala sklenici se šampaňským. Najednou mu paže vyklouzla přes okraj vany. Bylo to skoro komické a musela se držet, aby nevybuchla smíchy. Smích ji ale rychle přešel, když si uvědomila, že tlustoch začíná pomalinku sjíždět pod vodu. Zapřela tu horu sádla vlastním tělem a popadl ji vztek. To ten koupelový olej.

„Opovaž se, ty tlustej, zasranej Medvěde.“ Vyskočila z vany a pokusila se jej povytáhnout zezadu za podpaží. Byla to hrozná dřina; kromě toho, že byl úplně bezvládný, měl na sobě hromadu tuku a pořád klouzal zpět do vany. Nadávala, pak popadla z poličky jeden z těch měkoučkových ručníků a nacpala ho Médanovi za záda. Splnilo to její očekávání, na chvíli se přestal posouvat a zůstal v polosedu; ale stejně musela jednat rychle.

„Tady čekej, Médane, hned se vrátím.“

Nahá a mokrá spěchala do ložnice, adrenalin se jí rozléval do žil, štrachala ve své velké tašce, dokud nenašla, co potřebovala.

V koupelně pak uchopila jeho zápěstí a vertikálně jej prořízla jedním hlubokým řezem. Z rány okamžitě vystříkl gejzír jasně červené krve. Ustoupila, ale nebyla dost rychlá a sprška krve jí potřísnila obličej a hrudník. *Do hajzlu!* Sledovala ten výjev, fascinovaná, jak mu krev pumpuje z tepen a na vyleštěném mramoru tvoří působivou kaluž. Voda ve vaně se zbarvila rudě. Ve spěchu provedla stejnou operaci i na druhém zápěstí. Krev nevytryskla tak silně jako poprvé, ale to se dalo čekat, vždyť už částečně vykvrácel. Znovu

odstoupila a prohlížela si své dílo, sledovala, jak z něj vyprcháává život.

Další nával adrenalinu ji za chvíli probral z transu. S nevolí se na sebe podívala. *Já vypadám*. Sebrala z okraje vany žínku a vymáchala ji v umyvadle pod tekoucí vodou. Při tom pozorovala, jak prsty jeho nohou vykukují těsně nad hladinu. Když si byla jistá, že na ní nezůstala jediná viditelná stopa krve, spláchla žínku i se žiletkou, kterou vydala z britvy, do záchodu. Obešla krvavou kaluž, ale ještě jednou se podívala na scénu, kterou vytvořila. Pohled ode dveří byl snad ještě působivější, skoro jako ve filmu, pomyslela si. Krvě bylo čím dál víc, pošpláchala zrcadlové dlaždice na okrajích vany a pomalinku stékala a kapala zpět do vody. Překvapilo ji, jak byla jeho pleť bledá v kontrastu s rubínovou barvou krve. Obrovské břicho vystupovalo vysoko nad hladinu, genitálie, sotva viditelné, se poklidně vznášely nadnášeny vodou. Hlavu měl zvrácenou dozadu v nepřírozeném úhlu. Vypadalo to, skoro jako by si zlomil krk. Oči měl doširoka otevřené a v nich výraz zoufalství. Jako by to tušil. Bylo po něm, samozřejmě. Byl to opravdu krásný pohled, dokonalý. Naklonila hlavu ve stejném úhlu, jako byla jeho, užívala si tu chvíli co nejdéle. Přemýšlela, že si na pokoj objedná nějaké jídlo, ale pak to zavrhl. Čím méně stop, tím lépe. Cestou domů si dá burger; nějaký luxusní, v tom novém bistru poblíž jejího bytu.

Do vysoké, štíhlé sklenice si nalila trochu vína a z tašky vydala oblečení. Obyčejné černé kalhoty, tričko, kulicha, vysoké motorkářské boty a khaki bombera. Beze spěchu se oblékla, šaty a plášť pečlivě složila a společně s lodičkami uložila do tašky. Upravila si make-up; kouřové stíny a rudé rty. Docela punk, pomyslela si. Její rtěnka měla barvu vody v té vaně. Vyčesala si vlasy a ukryla je pod tmavou parukou s mikádem po ramena a ještě se před zrcadlem upravila, než si nasadila kulicha.

„Jde to,“ pochválila svůj odraz, když kontrolovala přeměnu. Ustrkla vína, z okázalé kuchyně sebrala utěrku, navlékla si gumové rukavice a zahájila proces otírání všeho, čeho se dotkla. Přinesla si čistič ve spreji a při leštění si broukala písničku od Oasis, na jejíž jméno si nedokáza-

la vzpomenout. Vůně čisticího prostředku jí připomněla dům její matky.

Když bylo uklizeno, otevřela balíček s dárkem, který jí koupil. „Hmm,“ vyndala z krabičky náušnice a prohlížela si je na světle. Obdivovala, jak se jí blýskají mezi prsty. „Moc hezké, díky, Méďane,“ šeptala si, když si z uší vyndávala malé zlaté kroužky a místo nich vložila diamantové pecičky. Usmála se na sebe do zrcadla a stáhla si dozadu vlasy, aby mohla náušnice pořádně prozkoumat. Dopila a nalila si ještě půlku skleničky, přičemž všechno brala do rukou opatrně ubrouskem. Znovu prošla celé apartmá, ověřila si, že tu nezůstaly žádné viditelné stopy po Zlatovlásce. Sice se ze všech sil snažila se ničeho příliš nedotýkat, ale pečlivost se jí určitě vyplatí. Nikomu nechtěla nic ulehčovat. Zkontrolovala koupelnu. Nepoužila záchod, neutřela se do ručníku. Žínka a žiletka zmizely v odpadu. Preventivně raději znovu otřela všechny povrchy, obzvláště se soustředila na umyvadlo, kde ze sebe smývala krev. Prohledala podlahu, jestli na ní nejsou vlasy, kousíčky laku na nehty nebo kůže. Nakonec byla sama se sebou dost spokojená. Nenechala po sobě žádnou stopu.

Ještě jednou na něj pohlédla, jak si tam hověl na dně vany; už nekrvácel a buclatá levá paže visela bezvládně přes hranu vany a druhá paže byla ponořená v rudé vodě. Na rukách a zápěstích už se krev srážela a její ostrůvky měly barvu lilku. Oči měl stále otevřené a ji na okamžik napadlo, že by mu je zatlačila; takové hezké gesto na rozloučenou. Jako poděkování za dárek, co jí koupil. Nakonec vzala rozum do hrsti a neudělala to. Tak jako tak, měla dobrý pocit z toho, že netrpěl. Arzen, který snědl v pralínkách, mu velmi rychle odrovnal většinu orgánů. Jo, ta čokoláda! *Hamízný, nenasytý Méďan*. Z krabičky ve tvaru srdce vzala poslední dva bonbony, zamotala je do toaletního papíru a spláchla do záchodu. Krabičku vrátila tam, odkud ji předtím vzala.

Vypila poslední hlt šampaňského, sklenku odnesla do kuchyně a pečlivě ji umyla horkou vodou a prostředkem na nádobí. Než ji položila zpět do nádoby s ledem k napůl vypité láhvi Kruga, pečlivě ji vysušila utěrkou. Taková škoda, napadlo ji. Možná si po cestě domů koupí k tomu

+

fajnovému burgeru vlastní láhev. To jí něco připomnělo; začala hledat jeho peněženku a našla ji ležet na nočním stolku vedle rolexek. Bylo v ní skoro pět set dolarů. Vzala si dvě stě třicet. To byla její taxa. Nikdo ji nemůže nařknout ze zlodějny. Pak kufřík. Otevřela ho bez problémů. V ten moment pocítila ke svému Médňanovi skutečné emoce. Původně počítala, že ji zámek kufříku pořádně potrápí. *Médňane, zlatíčko*. Prolistovala papíry a konečně našla ten vzkaz.

Byl napsaný tak, jak ho požádala. Vyndala jej z kufříku i s luxusním stříbrným perem. Bosky došla do koupelny, zdvihla mu paži a pero vložila mezi palec a ukazovák. Prsty silně zmáčkla. Papír se vzkazem pohodila poblíž vany a pero položila na něj. Hodiny v chodbě ukazovaly 15:45. Byla v apartmá jen pětáctyřicet minut z hodiny, kterou si stanovila na svůj úkol. Měla radost, že všechno zvládla v časovém limitu.

Ale nezapomněla na něco? Měla špatný pocit, že ano. Chvilíčku se zastavila a v duchu všechno znovu probírala. Žiletka! K sakru! V duchu si nadávala. Z taštičky na make-up vytáhla novou a vrátila se do koupelny. Než se pokusila mu břitvu vložit mezi palec a ukazovák, namočila ji ve srážející se krvi na podlaze. Jeho prsty už samozřejmě dávno nebyly schopné ji sevřít. Při třetím pokusu zaklela a vzdala to. Sledovala, jak mu drží na prstech a pak padá do kaluže krve. To by mělo stačit, usoudila. Vrátila se do pokoje, sundala latexové rukavice a vložila je do tašky. Naposledy se rozhlédla a v duchu si znovu prošla všechny kroky. Na nic nezapomněla, nic nepřehlédla. Z tašky vytáhla malého medvídko a hodila ho na postel. Popadla tašku, obula si boty a rukou obalenou rukávem bundy otevřela dveře. „Adiós, Médňane,“ zašeptala, když za sebou zavírala. Cedulku „Nerušit“ těsně předtím pověsila na kliku zevnitř.

KAPITOLA DRUHÁ

Sebevraždy. To je riziko tohohle povolání. Asi si myslíte, že jako polda se s nimi setkávám neustále, ale i tak, vždycky mě rozhodí. Mám pro ně pochopení. Jak pro ty, kteří tak ukončí svůj život, tak pro ty, kteří tu po nich zůstanou. Věřte mi nebo ne, není to tak dávno, sám jsem nebyl daleko od podobně zoufalého činu. Srdce se mi sevřelo, když mi šéf, Ken Woods, zavolal.

„Našla se mrtvola v tom fajnovém hotelu na Knightsbridge. Hotel La Reymond. Nějaký bankéř v penthouse apartmá. Údajně je to Nigel Baxter, sedmačtyřicet. Vypadá to jako sebevražda.“

„Proč sebevražda?“

„Podříznutá zápěstí,“ pronese Woods bez emocí. „Pokojská ho právě našla v koupelně ve vaně plné krve.“

Zavěším, otočím auto do protisměru a jedu tam.

Když dorazím do hotelové haly, pokojská pláče. Pochopitelně vypadá otřeseně. Za takový sračky jí tady neplatí dost peněz. Když už jsme u toho, ani mně ne.

„Já... Já ho najít dneska ráno.“

Východoevropanka, ten přízvuk poznám.

„Jak se jmenujete?“

„Irena,“ popotáhne a utře si nos do rukávu.

„Ireno, mohla byste mi říct, jestli na dveřích apartmá visela cedulka ‚Nerušit‘?“ Mluvím na ni pomalu a vlídně, jak to jen jde, chudák holka vypadá, že každou chvíli zkolabuje.

„Ne... ne, pane, nebyla tam. Já koukám... pak jdu vevnitř.“

Pokývám hlavou, poznamenám si pár slov. Vedle pokojské postává manažer a tváří se důležitě, ale možná mu křivdím. Vždycky si názor na lidi udělám moc rychle. To je další nepříjemný důsledek mé profese. Jmenuje se Martin Spencer. Pěkně nudné jméno pro tak načančaný hotel.

„Cena běžného dvojlůžkového pokoje v tomto zařízení se pohybuje kolem šesti set liber,“ sděluje mi, jako by mi ta informace k něčemu byla.

„Za noc?“

Podívá se na mě jako na blbečka.

„Za noc. Ano. A penthouse vyjde asi na tři tisíce.“

Obočí se mi přesune až na čelo. Za takovou pátku bych čekal, že mi postel ustele Angelina Jolie.

„Byl u vás pan Baxter častým hostem?“

„Ne,“ odsekne, „nejsem si toho vědom, ale máme širokou klientelu, detektive, a já neznám všechny hosty osobně. Podívám se do záznamů, jestli už tady někdy byl.“

To by se hodilo.

„Víte, jestli pan Baxter přijel sám?“

„Ano. Podle recepčního přijel sám a nikdo se nenahlásil jako jeho host.“

Pokojská vypadá, že se každou chvíli pozvrací. Raději se jí rychle zeptám, v kolik hodin vešla do pokoje, a ona se koukne na manažera, jako by ho žádala o povolení promluvit.

„Myslím... kolem jedenácté,“ říká nervózně.

Teď je 11:38. Baxterovo tělo hlídají dva strážníci, tak pokývám hlavou a zamířím k výtahu. Bože, doufám, že na nic nesahali.

Když vystupuju z výtahu, zapípá mi telefon. Ihned tuším, kdo by to mohl být, a nemýlím se: Shirley. Moje internetová holka. Potkal jsem ji online před pár dny. Už týden si posíláme kyberprostorem sladká slova. Většina ženských, co jsem potkal od té doby, co jsem začal se svým internetovým pátráním po štěstí bez Rachel (jestli ta možnost vůbec existuje), byla fascinovaná tím, že chodí s poldou. Vlastně s policejním detektivem. Některým to možná připadalo sexy. Ale našla se i taková, nebo možná dvě, které moje kariéra vyloženě vadila. Představa nekonečných hodin v práci, šicht a emocí, které jdou ruku v ruce s tím, jak

makáte na vraždách, násilnících, pedouších a šmejdech z povolání.

Rachel moje povolání nevadilo. Věděl jsem, že s ní strávím zbytek života. Měla se stát matkou našeho dítěte. Našich dětí. Ale vzali mi ji. Byla tu, měli jsme krásný život, a najednou byla pryč. Konec. Hotovo. Ten sráč, co zmasakroval její motorku, dostal dva roky. Zabití z nedbalosti. Já a její rodina jsme dostali doživotí. Doživotí bez Rachel. A bez toho malého, co v sobě už deset týdnů nosila.

Vzkaz od Shirley si nepřečtu a ve chvíli, kdy vstupuju do pokoje 106, už o něm skoro nevím. Když vejdu, ucítím pach smrti a parfému. Mám silně vyvinutý čich. Rachel říkávala, že bych ucítil vrabčí prdnutí na deset kroků.

„Dobry den,“ oba strážníci mi s úctou pokývují, „identifikovali jsme tělo, na stolku byla peněženka s doklady,“ říká první z nich, muž.

„Dobry,“ na to já a zběžně se porozhlédnu. „Dotkl se někdo něčeho?“

„Ne, pane,“ odpoví strážnice, „z forenzního už jsou na cestě.“

Přikývnu. „Dobrá práce.“

Apartment je obrovské. Velké sedačky z bílé kůže, skleněné mísy s vyrovnanými zelenými jablky. Na zemi kobereček se zebřím potiskem a nízký skleněný stolek, na kterém leží otevřený kufrík. Nóbl kuchyňka s mega americkou ledničkou, takovou tou, jak umí vyrobit led, a se spoustou dalších fikaných elektronických hraček. Vypadá to, že se nikdo ničeho nedotkl. Strážník mi ukazuje doklady Nigela Baxtera – jeho řidičák – a já si všimnu, že je registrovaný na adresu v Chelsea. Než si navléknu latexové rukavice, vytáhnu žaluzie, abych dovnitř pustil trochu světla a možná získal lepší náhled. Na nočním stolku vedle postele leží rolexky a na posteli malý medvídek. Ta postel je dost velká na pořádné orgie. A vypadá, jako by v ní někdo ležel, protože polštáře jsou trochu rozházené a na prostěradle jsou prohlubně. Na zemi vedle postele leží pánské spodky od Calvina Kleina. Vypadají, jako by byly svlečené ve spěchu.

Pokývnu na strážníka a jdeme spolu do koupelny. Baxter leží ve vaně, hlavu zvrácenou dozadu a ke straně, oči a pusku má otevřené. Levá paže přepadlá přes hranu vany

je zakrvácená od zápěstí přes dlaň a prsty. Řez na zápěstí vypadá hluboký a já registruju, že byl veden vertikálně. Je nahý. Na dlaždicích vedle vany je spousta krve – kapky, cákance a stříkance, bezpochyby z tepenné exploze poté, co ji on sám, nebo někdo jiný prořízl. Z rudé koupele morbidně vyčnívají jeho palce u nohou, které už začínají promodrávat.

„Cítím tu parfém,“ řeknu strážníkovi. Slyším, že přijeli lidé z forenzního, tak jim jdu předat info.

„Místnost zapečete, zajistěte všechny jeho věci a toho medvídku, předtím všechno samozřejmě vyfote. Jasný? Vyšetřování bude standardní.“ Zaváhám. Někde hluboko v podvědomí mi slabý hlásek říká, že jsem něco přehlédl. „Jo, a hledejte otisky prstů, jo?“

Baba z forenzního se na mě překvapeně podívá. Dobře ví, že u sebevraždy se otisky prstů běžně nehledají.

Dorazí zdravotníci, tak nechám strážníky, ať si s nimi poradí. Potřebuju to celé nějak probrat. Na zemi vedle kaluže krve leží dopis, stříbrná propiska a břitva – obyčejná, pánská, jedno ostří. Je skoro celé od krve. Nařídím lidem z forenzního, aby to uložili. Na papíru je napsáno: „*Moje nádherná láska, je mi to líto, prosím, odpusť.*“ Prázdná krabička od bonbonů ve tvaru srdce leží opodál. Technici ji založí ke sbírce ostatních věcí.

Prohlížím podrobně koupelnu a všimnu si, že na kovové tyči na ručníky visí jenom jedna osuška. A jen jedna žínka. Závan parfému mě znovu uvede do zvláštního napětí. Znáám ten pocit. Je to povědomá vůně, tak mě napadne, jestli ji nepoužívala Rach. Nebyla zrovna holčičí typ, nebyla rozmarná a náročná, ale stejně byla ženská se vším všudy, i když nosila bikerské kalhoty. A milovala parfémy. Do smrti si neodpustím, že jsem jí jich nekoupil víc.

Prohlédnu všechnu kosmetiku v koupelně a napíšu si poznámku, že se musím zeptat personálu, jestli tu něco nechybí. V koši nic není.

Koronerka Vic Leytonová prohlíží tělo. Mám tu babu dost rád. Je trochu pošuk, ale milá a vtipná. Jo, a fakt dobrá v tom, co dělá.

„Kdy tak odhaduješ dobu úmrtí, Vic?“

Trošku pokrčí rameny na pozdrav. Tím gestem dává najevo, že by se se mnou raději viděla kdekoli jinde než nad mrtvým tělem.

„Odhaduju tak někdy mezi druhou a pátou včera odpoledne.“

Pokývám hlavou.

„A co si o tom myslíš?“

„No, těžko říct. Je jasný, že ten chlápek, nebo ať už tohle udělal kdokoli, to myslel sakra vážně. Řezy jdou vertikálně.“

„Vertikálně?“

„No jo, tak se rozřízne větší kus žíly, takže vykrvácíš rychleji. Navíc je skoro nemožné krev zastavit stlačením. Pokaždé si prořízl tepnu, jak se tak na něj dívám, ale jak se zpívá v tom songu, první zářez byl nejhlubší.“

To mě pobaví. Stará dobrá Vic. I v takové mizerné chvíli dokáže udělat fór.

Zdravotníci vyzvedávají tělo z vany. Chudák chlap. Pak si všimnu, že má za krkem ručník. Skoro to vypadá jako nějaká opěrka. To nesedí. *Proč bych si dával za záda opěrku, když bych se chystal spáchat harakiri?*

Nechám je dělat jejich práci a vrátím se do pokoje. Ucíťím závan čisticího prostředku. Tady už se uklízelo. Registruju kbelík a láhev šampaňského, takové to magnum, mega láhev, jak se z nich polévají závodníci formule jedna, když vyhrajou. Vždycky mi to přišlo hrozně vulgární. Takové chvástání nekonečnou prachatostí. Na kuchyňské lince s mramorovou deskou stojí osamělá sklenka a v ní trocha toho vína. Druhá sklenka vypadá netknutě a leží v kyblíku spolu s láhví bublinek.

Pomaloučku dělám závěr: primitivní dopis na rozloučenou, ze kterého nevyplývá nic jiného, než proč sám sebe Nigel Baxter ve vaně otevřel. Objednal si mega láhev šampaňského a snědl bonbonieru – poslední večere? Na posteli medvídek, ručník za zády, voda ve vaně navoněná parfémem a úklidový prostředek, jako by to místo někdo celé omyl. Na první pohled to vypadá, jako by byl pan Baxter celou dobu sám a rozhodl se se sebou skoncovat tím nejbrutálnějším způsobem. Ale posmrtné vyšetření určitě přinese do věci víc světla. Musím si promluvit s pokojskou a hotelo-

vým personálem o pár detailech, prohlédnout si záznamy z kamer. Ale... asi intuice nebo co... tuším, že Baxter nebyl sám. Za ta léta jsem se naučil nebrat tyhle pocity na lehkou váhu. Jak říkávala Rach, jsem „profesionální cynik“.

Telefon. Volá mi Woods.

„Mám tu Janet Baxterovou na výslech,“ říká. „Přišla nahlásit, že její muž, Nigel Baxter, je nezvěstný. Můžeš se tu zastavit?“

Uvnitř se mi všechno sevře. „Ano, pane. Jsem na cestě.“
Sakra, jak já ty sebevraždy nenávidím.